

vis for, at vi have brudt vore Løfter. Det, vi have sagt paa Valgdagen, er ikke det, at nu skal Kjøbenhavns Befæstning løffes, og at det kunde vi gøre, naar vi bleve Flertal, og lige saa lidt have vi sagt, at nu nægte vi enhver Bevilling, der staar i Forbindelse med Kjøbenhavns Befæstning. Det er der intet, der har sagt, og det er der ingen, der kunde sige undtagen Socialdemokraterne, der ifølge deres Mindretalsstilling, som var givet i Forvejen, kunde sige hvad som helst. Det, vi have sagt, er dette og intet andet, at naar man vælger os, og vi blive Flertal, da er det Slut, da er der sagt Stop til al Videregaaen og al videre om sig griben af Militarismen her i Landet, nu sige vi Stop, nu bliver der sluttet af, det er det, der sker, naar vi blive Flertal. Det er noget ganske andet end at sige: Nu falder Kjøbenhavns Befæstning. Det manglede heller ikke paa Anhydninger i den Retning fra moderat Side. Hvor ofte sagde man ikke: Ville S rejse ind og vælte Kjøbenhavns Befæstning og vælte Forliget? Vi gennede de Ord tilbage til deres Ophavsmaend paa den Maade, som Ret var, og Vælgerne forstode os saa udmærket godt, forstode, at det ikke var det, vi mente, at det ikke var muligt; Forliget var en sørgelig Kendsgerning. Forliget var flet i Kraft af et Brud paa Tro og Love mod Vælgerne. Men fordi det var det, skulle de Herrer Socialdemokrater ikke gøre Mode af at tage det op mod os. De Herrer have at føre Bevis for, at vi have givet Løfter til Vælgerne, som vi nu ere i Fejd med at bryde. Det, der skete ved Forliget, var, at Fæstningen blev godkendt. Det er sørgeligt, men det er en uimodsigelig Sandhed. Og det, der skete Mæret efter, var, at Militærudgifterne steg i uhyrligere Grad. Det, som vi nu ville, og som vi gerne ville have Held til at gøre, det er det, som vi sagde paa Valgdagen, at der maa blive sagt slut og stop, og det er det, der i nogen Maade er lykkedes os. Naar vi ere ved at rulle ned ad et Straaplan, er det første, vi bør gøre, at standse, at der bliver sagt stop. Det er det første, vi maa gøre, før vi kunne begynde at gaa tilbage. De Herrer Socialdemokrater behøve ikke at være saa ivrige, de skulle nok faa at se i Fremtiden, at Venstre mener at ville gaa tilbage. Den ærede Ordfører har ikke sagt, at det, der nu er naaet, er noget, vi ere stolte af og saa overbrudtlig glade over; det er ikke noget, som kan siges at være det endelige Maal. Nej, Maalet ligger fjernere ude og højere oppe, om jeg saa maa sige, end det Maal, som er naaet i Mar; men det Maal, som er naaet i Mar, betragte vi som

godt under disse Forhold, som det sørgelige Forlig har skabt os. Naar det ærede Medlem (Windblad) saa endvidere siger, at naar vi tage den Stilling, som vi tage, maa det være af Frygt for Provisorierne, har det ærede Medlem aldeles ingen Ret dertil. Der er slet ikke noget, som berettiger ham til at antyde, at vi gaa med Provisoriefrygt. Men saa bygger han videre paa den Tanke, idet han siger: Hvad er Konsekvensen af en saadan Provisoriefrygt. Jeg vil dertil blot bemærke, at det, vi her staa over for, er et simpelt Hensigtsmæssigheds-spørgsmaal, intet andet. De Herrer skulle ikke skrue det op til mere end, hvad det er; det er et simpelt Hensigtsmæssigheds-spørgsmaal om, hvorvidt vi just nu skulle tage Stilling paa de 40 000 Kr. Netop fordi det er saaledes, skal jeg vise, hvorledes dette Spørgsmaal former sig. Det former sig saaledes, at vi som Flertal ere komne ind i denne Sal og have foresundet, hvad Forliget har skabt, og en Finanslof, som slutter sig til dette Forlig, hvorved Fæstningen godkendes, og der gives en Bevilling paa 40,000 Kr. til dens Vedligeholdelse. Nu er Svørgsmaalet det, om vi skulle nægte disse 40,000 Kr. i dette Øjeblik for allerede nu at komme til en Forhandling med Regeringen og Lands tinget, eller om vi først skulle samle Kræfter, saaledes som jeg før bemærkede med Hensyn til Udtalelsen om at gaa paa et Straaplan. Spørgsmaalet er altsaa det, om vi skulle samle os, inden vi gaa videre. Det er det, Flertallet er kommet til, at vi sige stop her. Vi ville overveje Sagen og samle Kræfter imens. Men jeg skal endvidere sige med Hensyn til, hvorledes Spørgsmaalet former sig, at vi have foresundet dette finansielle Resultat i to Finanslove, der vare vedtagne af Rigsdagen og stadfæstede af Kongen, og som indeholdt Bevillinger til Kjøbenhavns Befæstnings Vedligeholdelse. Nu maa det ærede Medlem, naar han sætter sig ind i det parlamentariske Princip og den Tankegang, som har været gjort gældende i det parlamentariske Liv siden 1849, indrømme mig, at der er en Væsensforstel mellem at ville sjerne noget, som er kommet ind paa Finansloven i Kraft af Samstemning mellem begge Ting, og som har faaet Sanction af Kongen, og saa at ville modsætte sig noget, som endnu ikke er optaget. Vi tage Stillingen, som den er finansielt, vi undersøge ikke, om Fæstningen er nyttig eller gavnlig, vi vide, hvad den er, og have i saa Henseende ikke skiftet Standpunkt; men vi føle det i dette Øjeblik ikke forsværligt eller hensigtsmæssigt hventen for vort Parti eller Folket at rejse dette